

Täynnä rakkautta Jumalaan

Uskon kilpi, sp 5.11.2006

Victoria Boyson: Great Lovers of God!

Jeesus kutsuu morsiantaan alttarille heittämään pois kaikki tämän maailman huolet ja tulemaan aviolliseen läheisyyteen hänen kanssaan muiden rakkaussuhteiden rasituksista vapaana. Hän haluaa, että teemme valintamme: joko hän tai maailma - antaen tämän maailman asioiden, jotka pitävät meitä otteessaan, täysin mennä ja eläen hänen morsiamenaan, kokonaan hänelle antautuneina. Kun tämän teemme, me alamme kokea suhteemme Rakastettuumme sellaisena kuin kuuluukin eikä meidän rakkaudellamme häneen ole silloin mitään rajoja.

Hän haluaa, että hänen morsiamensa on kirkaasti hänen...

Eräessä rukoushetkessä seurakuntamme rukousryhmän kanssa minä itkin hillittömästi. Olin kokonaan katumuksen tunteiden vallassa - tein parannusta omasta puolestani ja Kristuksen seurakunnan tilan vuoksi. Tunsin tarvetta tehdä tosi parannusta, koska en ollut elänyt hänelle kokonaan antautunutta elämää ja itkin sellaisella antaumuksella, että sain tuskin hengitetyksi. Näin selkeästi, kuinka olin tinkinyt vaatimuksistani vaeltaa hänen yhteydessään ja kuinka seurakuntakin oli tinkinyt kuuliaisuudestaan hänelle. Olimme alistaneet elämässämme vain osia hänen Herruudelleen.

Todellakin, olimme tinkineet suhteestamme häneen etsimällä ihmisten hyväksyntää...

Rukouskokouksen aikana olin keskellä ihmisiä, joille olisin kovasti halunnut kertoa, mitä tunsin ja koin Herran edessä, mutta meni vähän aikaa ennen kuin pystyin puhumaan. Sitten yritin selittää heille, mitä koin, mutta he tuntuivat ymmärtävän väärin ja toruivat minua, että olin ollut liian ankara itselleni. Joidenkin mielestä oli kyseessä jonkinlainen nuoruuden into, kun taas toisten mielestä vihollinen painoi minua alas ahdistamalla minua syytöksillään. Ei ollut kuitenkaan kysymys mistään muusta kuin Jumalan läsnäolosta, joka näytti minulle tarpeeni päästä lähemmäksi häntä ja osoitti myös synnin elämässäni.

Saatoin vain pyytää anteeksiantoa itkien. Totesin, että kukaan ei ymmärtäisi, mitä tunsin, ennen kuin Herra itse paljastaisi sen heille - että hän kutsui minua lähemmäksi itseään ja että lähestyessäni häntä tulin tietoiseksi yhä enemmän niistä monista eri poluista, joilla olin kulkenut hänen ohitse.

Surin myös seurakunnan tilaa. Kuinka olemme tottuneet toteuttamaan kaikenlaisia ihmisten luomia perinteitä kirkossamme enemmän kuin elämään Jumalalle. Me olemme edenneet kyllä siitä, missä olimme, mutta olemme yhä niin kaukana siitä, missä meidän pitäisi olla.

Meillä on tosi tarve tuntea enemmän häntä

Vaikka tiedän, kuinka Jumala voi tulla luoksemme yhdessä hetkessä - hän voi uudistaa meidät maallistuneesta kristillisyydestämme, kylmentyneestä rakkaudesta, intohimottomaksi kuihtuneesta suhteestamme - meidän tulee ensiksi kaivata tulla

uudistetuiksi. Meidän tulisi kokea oma tarpeemme lähestyä häntä ja etsiä häntä tosissaan. Meidän tulee nähdä oma tarpeemme tuntea enemmän häntä.

Olen niin usein saanut kokea, kuinka paljon rakastan häntä ja kuinka kaipaen hänen lähelleen, ja hän on täyttänyt toiveeni täydellisesti. Saatan silti hyvin helposti pettää hänen rakkautensa etsimällä enemmän ihmisten hyväksyntää kuin hänen läsnäoloaan. Itkin katkeria kyyneleitä sen vuoksi, että olen niin altis pettämään Kaikkein Rakkaimpani - näin hyvin selvästi tämän synnin elämässäni ja Kristuksen ruumiin elämässä ja itkin molempien vuoksi.

Saatan Pietarin tavoin tuntea, että mieluummin kuolen kuin petän hänet (ks. Matt.26:33-35), mutta tiedän, että houkutus on olemassa. On niin helppo langeta ihmisiä miellyttävään elämäntapaan ja antaa meidän ensirakkautemme häneen hiipua, kun emme halua, että ihmiset pitävät meitä fanaattisina. Pyrkinessämme miellyttämään ihmisiä olemme kuitenkin määrättyyn määrään asti torjuneet Ensimmäisen Rakkautemme ja tulleet haavoittuviksi välinpitämättömyyden tunteille häntä kohtaan.

Hylkäämisen pelko

Olen toisinaan tullut niin torjutuksi muiden uskovien taholta, jotka ovat syyttäneet minua väärin tai kyseenalaistaneet vaikuttimeni, että sellainen on noina aikoina aiheuttanut todella tuskallista pelkoa sisälläni. Pelkoa. Yäk! Vihaan sitä intohimoisesti. Mutta pitäisikö minun sen vuoksi pettää Kaikkein Rakkaimpani ja yrittää vain suojella itseäni siksi, että pelkään tulevani väärinymmärretyksi? Näyttää siltä, että pystyn aivan liian helposti unohtamaan, että juuri hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä on se, mikä tämän pelon karkottaa.

Näen tämän asian niissä monissa profeetallisissa ihmisissä, joita minulla on etuoikeus tuntea. Pienemmässä tai suuremmassa määrin on olemassa pelko tulla väärinymmärretyksi, sillä niin suuri osa siitä, mitä Jumala meiltä odottaa, on niin helppo ymmärtää väärin. Mutta juuri se väärin ymmärtäminen on ajanut meitä syvemmälle Jumalan tuntemiseen ja tuottanut meidän elämässämme enemmän rakkautta häntä kohtaan.

Joten kysyn: haluammeko tulla aina ja kaikkien taholta oikein ymmärretyksi vai haluammeko elää ensirakkaudessa lähellä Jumalaa?

Hyvään takertuminen

Emme voi rakastaa Jumalaa enemmän ennen kuin alamme vihata sitä, mikä meissä on hyvää. Se mikä on "hyvää" meissä on ristiä vastaan. Se on sen "suuruuden" vihollinen, jota Jumala haluaa tuoda esiin meidän elämässämme - kun tulemme enemmän Jeesuksen kaltaisiksi - eläen hänelle.

Kun takerrumme vahvasti kiinni hyvään, siitä tulee meidän asianajajamme ja yritämme käyttää sitä vanhurskauttamaan itsemme aivan kuin se ei tapahtuisi yksin Kristuksen veren ansiosta. Sen tähden "hyvästä meissä" tulee meidän vihollisemme, joka erottaa meidät Herrastamme. Paavali totesi Filippiäiskirjeessä 3:8-11, että hän luki kaiken, mitä oli saanut aikaan tässä maailmassa saavuttaakseen vanhurskauden, pelkkänä tappiona, kun hän vertasi sitä Kristuksen uhriin ristillä.

Ihmisten suosio ja kiitokset voivat olla sellainen ansa. Kun saavutamme ihmisten hyväksynnän, me helposti haluamme sitä lisää tullaksemme hurskaiksi omasta ansiostamme. Siinä joudumme vaikean pulman eteen: mitä teemme saavuttaaksemme heidän hyväksyntänsä? Tai mitäpä emme tekisi, jotta he ajattelisivat meistä hyvää?

Kun Jumala kutsuu meitä antautuneeseen ylistykseen, säilytämmekö sopivan säädyllisyyden kaikessa ja muokkaammeko palvontaamme sellaiseksi, että emme vaan loukkaa niitä, jotka eivät oikein ymmärrä tai hyväksy tapojamme? Mikä on meille tärkeintä? Mihin me oikein keskitymme? Pidämmekö silmiemme edessä Rakastettumme kasvot ja ajattelemmeko vain häntä ja elämmekö vain hänelle vai annammeko rakkautemme hänelle sovinnaisuuden alttarin kautta?

Luulen, että seurakunnassa johtoasemassa olevat ovat suurimmassa vaarassa antaa periksi sovinnaisuuden viholliselle. On aivan liian helppoa sallia meidän asemamme seurakunnassa estää hengen vapautta. Mutta Kristus etsii johtajia, jotka Daavidin tavoin käyttävät asemansa tuoman vaikutusvallan osoittaakseen antautunutta rakkautta ja arkailematonta ylistystä (ks.2.Sam.6:14-16).

Jos todellakin haluamme kokea enemmän hänen läheisyyttään elämässämme, meidän on pakko valita joko hänen tai ihmisten mielipiteiden välillä, silloinkin kun se johtaa jotkut halveksimaan meitä tai kyseenalaistamaan motiivimme. Jos me kiellämme hänet ihmisten edessä, hän kieltää meidät Jumalan edessä (ks.Matt.10:32-33).

Jos me todella kaipaamme häntä, silloin vastaus on aika selvä: rakasta häntä, elä hänelle, ylistä häntä ja tottele häntä ihan kuin ei mitään muuta maailmassa olisikaan. Meidän on taisteltava, jotta voimme nostaa hänet kaikkien tämän maailman huolien yläpuolelle, rakastaen häntä enemmän kuin itseämme.

Meidän tulee tehdä parannusta, jos tämän maailman murheet ovat jotenkin sotkeneet meidän omistautumistamme Herralle ja huomata, että häntä varten eläminen on ainoa, jolla on merkitystä - ainoa asia, joka kestää.

Meidän on tehtävä valinta. Ketä varten elämme - Jumalaa vai itseämme?

Jos haluat rakastaa Jumalaa enemmän kuin mitään muuta, antakoon Jumala sinulle rohkeuden ja innostuksen rakastaa häntä varauksetta!

Rukoile kanssani:

Auta meitä vihaamaan itsessämme "hyvää" ja luottamaan yksinomaan sinun hyvyteesi vanhurskautesi perusteena. Auta meitä olemaan rakkaudessamme sinulle antautuneita antaaksemme itsemme sinulle kokonaan! Haluamme kuulua sinulle, Herra! Siirrä elämästämme sivuun ne asiat, jotka ovat saaneet meidät tinkimään rakkaudestamme sinuun. Armahda meitä, Herra, ja vedä meitä lähellesi! Vedä meidät lähelle sydäntäsi, kunnes kuulemme sydämesi lyönnit. Haluamme kuulua sinulle, Herra... sinulle kokonaan!

Victoria

Victoria Boyson, Inc. © 2006

www.boyson.org